

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce **J.J.** bytem ■■■, zastoupeného JUDr. Vladimírem Kašparem, advokátem se sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2015, č. j. OD 735/15-3/67.1/15247/Rg,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 16. 7. 2015, č. j. OD 735/15-3/67.1/15247/Rg, se z r u š u j e pro vady řízení a věc s e v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný j e p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9 728 Kč, k rukám jeho právního zástupce JUDr. Vladimíra Kašpara, advokáta se sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec 2, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzen výrok II. rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, správního odboru, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 28. 5. 2015, č. j. 47465/2015, kterým byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve spojení s porušením § 4 písm. a) a § 17 odst. 5 písm. e) téhož zákona. Přestupku se žalobce měl dopustit tím, že dne 14. 1. 2015 v ■■■ hodin v obci ■■■, na ulici ■■■, silnice č. ■■■ v km ■■■ na přímém úseku komunikace u prodejny V, u domu č. p. ■■■, ve směru na centrum města ■■■, řídil motorové vozidlo ■■■, registrační značky ■■■, s nímž

začal vlevo předjíždět před ním pomalu jedoucí nákladní vozidlo ■■■, registrační značky ■■■, přestože na nákladním vozidle byl v činnosti levý ukazatel směru jízdy vlevo, a následně v době, kdy byl s vozidlem v levém jízdním pruhu po levé straně nákladního vozidla, řidič s nákladním vozidlem ■■■, začal odbočovat vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci a přitom došlo ke střetu levým bokem nákladního vozidla ■■■ do pravého předního rohu vozidla ■■■, tj. předjížděl vlevo vozidlo odbočující vlevo i přesto, že na něm bylo v činnosti znamení o změně směru jízdy vlevo a nechoval se ohleduplně a ukázněně. Za toto jednání mu byla dle § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a dle § 125c odst. 5 téhož zákona mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci výroku II. napadeného rozhodnutí. Žalobci byla také uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobce namítal nesprávné hodnocení důkazů správními orgány. Tvrdil, že správní orgány vycházely především z výpovědi svědkyně ■■■, která ve svědecké výpovědi uvedla, že na nákladním automobilu viděla v činnosti ukazatel změny směru jízdy vlevo. Dle žalobce však výpověď svědkyně nemůže prokázat zapnutý ukazatel směru jízdy v rozhodné době. Svědkyně totiž nákladní automobil pozorovala alespoň 5 vteřin před tím, než došlo k nehodě, tj. v okamžiku, kdy oba automobily od sebe mohly být vzdálené 50 m i více, a není jasné, zda v této době mohl žalobce ukazatel změny směru jízdy vidět. Žalobce se dovolával svědectví svědka ■■■, který uvedl, že v době nehody ukazatel změny směru jízdy na nákladním automobilu v činnosti nebyl. Žalobce namítal, že správní orgán se nezabýval ani dalšími okolnostmi, které tento svědek uvedl, a které svědčily ve prospěch žalobce, například ohledně dalšího svědka nehody, řidiče stříbrného vozu. Správní orgán prvního stupně vycházel dále ze svědecké výpovědi M. L., jehož výpověď však dle žalobce může být ovlivněna svědkovým vztahem k M. K., řidiči nákladního vozu. Správní orgán prvního stupně tak dle žalobce neprovedl žádný relevantní důkaz, který by prokazoval, že ukazatel změny směru jízdy byl v rozhodné době v činnosti. Napadené rozhodnutí proto nebylo vydáno v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), protože správní orgány nepostupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce zdůraznil, že povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil. Žalobce dále správním orgánům vytýkal, že se náležitě nevypořádaly s jeho návrhy na doplnění dokazování, konkrétně návrhy na doplnění svědeckých výpovědí a návrhem na přiznání znalce k otázce, zda žalobce mohl v rozhodný okamžik vzhledem k výhledovým poměrům a vzdálenostem ukazatel změny směru jízdy, pokud by byl v činnosti, pozorovat. Žalobce měl také za to, že se správní orgán nedostatečně zabýval otázkou zavinění. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a navrhoval zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

Správní orgán prvního stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že na základě výslechu ■■■, řidiče nákladního vozidla ■■■, a svědků ■■■ a ■■■ bylo prokázáno, že v době, kdy žalobce přijel za nákladní vozidlo

a než začal toto vozidlo předjíždět, byl na nákladním vozidle v činnosti ukazatel o změně směru jízdy vlevo, který žalobce zřejmě přehlédl. Svědek ■■■ potvrdil výpověď ■■■, když uvedl, že v místě, kde na silnici končí plná bílá čára, ■■■ zapnul ukazatel o změně směru jízdy vlevo. Uvedl také, že na nákladním vozidle byl v době střetu v činnosti maják oranžové barvy na levé straně vozidla, jiné světlo v této době na nákladním vozidle nesvítilo. Tvzení ■■■ i ■■■ podporuje i výpověď svědkyně ■■■, kterou bylo dle správního orgánu prvního stupně jednoznačně prokázáno, že na nákladním vozidle ■■■ byl před dopravní nehodou v činnosti ukazatel o změně směru jízdy vlevo. Svědkyně z okna viděla nákladní vozidlo ■■■ přijíždět a zapnutého ukazatele si všimla. Po projetí nákladního vozidla od okna odešla, za cca 5 vteřin uslyšela zvenčí ránu, seběhla ven a viděla, že do nákladního vozidla narazilo nějaké osobní auto. Správní orgán dále konstatoval, že přihlédl i k výpovědi svědka ■■■, který se v době dopravní nehody nacházel na místě nehody po pravé straně silnice na pravém chodníku ve směru na Liberec a byl skloněný ve svém vozidle. Ten k věci uvedl, že v době, kdy se podíval za oběma vozidly, nebyl na nákladním vozidle zapnutý ukazatel o změně směru jízdy vlevo, řidič nákladního vozu jej dle tohoto svědka zapnul až v době, kdy již vozidlo stálo. Svědek dále vypověděl, že po nehodě se s řidičem nákladního vozu bavil, sdělil mu, že neměl v činnosti ukazatel o změně směru jízdy vlevo, řidič nákladního vozidla toto tvrzení odmítl a konstatoval, že se mu ukazatel o změně směru jízdy automaticky vypnul v době, kdy otočil volantem na druhou stranu. Svědek si pamatoval, že na zadní části vozidla byl v činnosti oranžový maják, zda bylo na zadní části v činnosti ještě další světlo, si nevšiml, ale nic ho neoslňovalo. Správní orgán prvního stupně výpověď svědka ■■■ vyhodnotil tak, že v době, kdy docházelo k předjíždění, na nákladním vozidle ukazatel o změně směru jízdy vlevo v činnosti nebyl a řidič ho zapnul až v době, kdy stál. Ani tento svědek však nepotvrdil tvrzení žalobce, že ukazatel nebyl v činnosti v době před započatím úkonu předjíždění, neboť tuto situaci svědek neviděl. Výpověď tohoto svědka zároveň vyvrací tvrzení žalobce, že byl oslněn jiným světlem, které bylo zapnuté na zadní části nákladního vozidla. Pokud žalobce uváděl, že pracovník na zadní stupačce mohl zakrýt znamení o změně směru jízdy vlevo, správní orgán prvního stupně poukázal na to, že znamení o změně směru jízdy je zdvojeno v horní zadní části vozidla. Správní orgán prvního stupně neprováděl další důkazy navržené žalobcem, neboť měl vinu obou účastníků dopravní nehody za dostatečně prokázanou. Své rozhodnutí uzavřel s tím, že formální znak přestupku je spatřován v porušení § 4 písm. a) a § 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu, materiální znak přestupku pak v nedbalostním jednání žalobce.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce odvolal. Žalovaný o odvolání žalobce rozhodl napadeným rozhodnutím. Konstatoval, že svědkyně ■■■ vypovídala po řádném poučení a zcela jednoznačně a přesvědčivě vypověděla, že si na nákladním vozidle všimla, že byl v činnosti ukazatel o změně směru jízdy vlevo, viděla, že za nákladním vozidlem jede nějaké další vozidlo, kterému však nevěnovala pozornost, a nedovedla říct, v jaké vzdálenosti za nákladním vozidlem osobní vozidlo jelo, všimla si, že na nákladním vozidle je v činnosti oranžový maják. Z výpovědi svědkyně dle žalovaného vyplývá, že zapnutý ukazatel o změně směru jízdy vlevo viděla na nákladním vozidle zepředu, proto jej nemohla zaměnit s oranžovým majákem, který je umístěn na horní zadní části nákladního vozu. Pokud jde o svědeckou výpověď svědka ■■■, kterou žalobce zpochybňoval, a zdůrazňoval jeho loajalitu vůči kolegovi ze zaměstnání, žalovaný uvedl, že pochybnosti o věrohodnosti této výpovědi by mohly nastat v případě, pokud by tato výpověď byla v rozporu s výpověďmi ostatních nestranných svědků. V projednávaném

případě však výpověď svědka ■■■ koresponduje s výpovědí svědkyně ■■■ i svědka ■■■. Žalovaný dále konstatoval, že subjektivní stránka přestupku je v daném případě spatřována v nedbalosti, čemuž odpovídají i uložené sankce, které byly uloženy v nejnižší možné výši, neboť nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, vycházel při tom ze skutkového a právního stavu v době rozhodnutí správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s. Po provedeném přezkumu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Předmětem přezkumu ze strany soudu je rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým, kterými byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, tedy svou povahou rozhodnutí o obvinění trestně právní povahy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62, publikovaný ve Sb. NSS 847/2006, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). V řízení o přestupcích jsou zásadně správní orgány vázány zásadou materiální pravdy (§ 51 zákona o přestupcích ve spojení s § 3, § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu) a je jejich povinností provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68) a hodnotit je v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu), přičemž hodnocení důkazů musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu).

Shora uvedené zásady nebyly v daném případě naplněny, skutkový stav nebyl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

V daném případě byl žalobce shledán vinným z přestupku, kterého se měl dopustit porušením povinností stanovených mu zákonem o silničním provozu pro předjíždění.

Dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.

Dle § 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu řidič nesmí předjíždět, dává-li řidič vpředu jedoucího vozidla znamení o změně směru jízdy vlevo a není-li možné předjetí vpravo podle odstavce 1 nebo předjetí v dalším volném jízdním pruhu vyznačeném na vozovce v tomtéž směru jízdy.

Dle § 4 písm. a) zákona o silničním provozu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.

S ohledem na shora uvedené bylo povinností správních orgánů zjistit, kdo a jakým konkrétním způsobem svoje povinnosti účastníka silničního provozu porušil, neboť příčina dopravní nehody je zásadním skutkovým zjištěním pro zjištění zavinění a rozhodnutí o spáchání přestupku. V projednávaném případě se oba řidiči, tedy jak žalobce, tak řidič nákladního vozidla ■■■ dovolávali toho, že svoje povinnosti účastníka silničního provozu splnili. Pro rozhodnutí ve věci je zásadní, zda v době, kdy žalobce zahájil odbočovací manévr, dával řidič nákladního vozidla ■■■ znamení o změně směru jízdy vlevo či nikoli, a zda tak žalobce porušil zákaz předjíždění vlevo dle § 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu či nikoli.

Žalobce namítal, že na základě provedených svědeckých výpovědí nelze dospět k jednoznačnému závěru o jeho vině. Zdůrazňoval, že svědkyně ■■■ se nemohla vyjádřit k tomu, zda nákladní vozidlo ■■■ mělo zapnutý ukazatel o změně směru jízdy vlevo v době, kdy žalobce započal s předjížděním, neboť tuto situaci svědkyně neviděla. Dovolával se také výpovědi svědka ■■■, který potvrdil, že v době nehody (střetu obou vozidel) nákladní vozidlo ■■■ zapnutý ukazatel o změně směru jízdy nemělo. Tyto námitky shledal soud důvodnými. Především nebylo postaveno najisto, že řidič nákladního vozidla ■■■ dával v době, kdy žalobce započal s předjížděním tohoto vozidla, znamení o změně směru jízdy vlevo, neboť správním orgánům se nepodařilo odstranit rozdíly v popisu nehodového děje. Kromě bezprostředních účastníků dopravní nehody, tj. žalobce a řidiče nákladního vozidla ■■■, byli ve věci vyslechnuti další tři svědci. Soud má za to, že na rozdíl od výpovědi svědkyně ■■■ a výpovědi svědka ■■■ nemůže být výpověď ■■■, blízkého spolupracovníka ■■■, hodnocena jako zcela nezaujatá. Svědkyně ■■■ pak sice viděla na nákladním vozidle ■■■ v činnosti ukazatel změny směru jízdy vlevo, z jejího popisu událostí je však zřejmé, že to bylo v době, kdy vozidlo žalobce ještě nezahájilo předjížděcí manévr. Svědek ■■■ naopak uvedl, že v době střetu obou vozidel nákladní vozidlo ■■■ ukazatel změny směru jízdy zapnutý nemělo. Tyto okolnosti musí být dle názoru zdejšího soudu v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, jež se v oblasti správního trestání uplatní, interpretovány ve prospěch žalobce, tj. obviněného z přestupku.

Z uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.

Bude tedy jeho povinností znovu řádně přezkoumat napadené prvostupňové rozhodnutí a provedené důkazy znovu zhodnotit v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a vycházet z řádně a dostatečně zjištěného skutkového stavu v rozsahu, aby o případném naplnění všech znaků skutkové podstaty daného přestupku nebylo pochyb. Žalovanému také nic nebrání v tom, provést ve věci další dokazování, pokud to bude považovat za potřebné.

Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo

na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2013], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 9 800 Kč. Soud uložil žalovanému správnímu orgánu, aby vyčíslené náklady řízení žalobci nahradil v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho právního zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 6. září 2016

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně